

lůžkem a ty sprostný jesličky za zlatou kolíbkou at' tobě jsou, kterou bych srdečně ráda tobě opatřila, kdyby má možnost z toho býti mohla. Tu svatý Josef seno z těch jeslí vyndal a lůžko způsobil, jak nejlépeji mohl, potom s plačtivýma očima nejsvětější Panna to rozmilé dět'átko do něho položila a s svatým Josefem na svá kolena padla. A jak do těch jeslí položené bylo, tu hned začal ten vůl a osel na něj dýchat i tím dycháním jej zahřívati, jako by rozum měli a věděli, že to dítě tepla potřebuje.^(k) Ó nebeský Otče, kdo by nad tím žalostivým divadlem litosti neměl, kdyby sobě pomyslíl, kterak sám Bůh nejvyšší tak jest od lidí opuštěný, že jej němé a nerozumné hovádka zahřívati musí?

Tu ti dva pozemští serafínové, Maria a Josef, na zemi klečeli před tou archou Páně a s tou největší ponížeností tomu vtělenému Bohu se klaněli. Pomysli sobě, pobožný křesťane, jak mnoho laskavých a jak mnoho žalostných slzí ty dvě svaté osoby tu prolily. Pomysli, kolikráte jsou se před tím svatým dítětem nakloňovali, jak pobožně před ním se modlili, jak uctivě čest jemu prokazovali, jak přívětivě na něj se smáli, jak sladce k němu mluvili, jak velice nad snížením jeho se divili, jak srdečně jemu za tak veliké dobrodiní děkovali a jak vroucně s tělem i s duší k službám jeho se obětovali a oddávali. Tu celou noc oba dva před těma jeslema klečeli, aniž se jim zdál čas dlouhý býti, neboť tak velikou sladkostí naplnění byli, že téměř sami o sobě nevěděli. Tak velikým podivením naplnění byli, když toho nejmocnějšího Boha v způsobu jednoho nemluvnátka ležeti viděli, že nevěděli, co myslet mají. Byly pak také srdce jejich tak velikou láskou k tomu nejspanilejšímu dítěti zapálené, že jako nějaké rozpálené uhlí ohněm plapolaly. Tím způsobem tu celou noc strávili a nám naučení dali, jak my v tu noc se chovati máme.

Co pak to rozmilé Jezulátko sobě pomyslílo, když se v tak opovrhlym místě na tvrdém seně v jakejsích dřevěných jeslích mezi hovady ležeti vidělo? Bezpochyby že jeho spanilé očičky slzami se zalívaly a srdcečko jej nad tím bolelo, že ten nevděčný svět tak zatvrdilým k němu se ukazuje. Nepochybně žet' je své plačící oči k nebi obrátilo a k Bohu Otci takto mluvilo: Popatř, můj nejmilejší Otče, jak velice jsem snížený, pohleď, jak jsem od lidí zavržený a potupený! Ted' nedávno ležel jsem na holé zemi, nyní ležím v hovadských jeslích. Ejhle, do takové chudoby jsem přišel, že i těch věcí, kterých potřebuji, mítí nemohu a s těma nejničernějšíma potřebama zavděk přijít musím; však to všecko rád mile snáším a snášeti budu, dokavádž na světě živ zůstanu. Co na to nebeský Otec, co Duch svatý, co svatí anjelé řícti museli, když chudobu, nouzi, poníženost a opuštění toho chudického nemluvnátka svýma očima viděli? Já za to mám, že nad takovou ponížeností (tak říkáje) všickni se užásli a nad tím divadlem dosti se vynadiviti nemohli.

Modlitba k Pánu Ježíši při jesličkách

Ó nejsvětější Ježíši, v těch tvých jesličkách tobě se klaním a s takovou uctivostí a pobožností žádostiv jsem tobě se klaněti a tebe ctíti, s jakou se tobě klaněla Ma-